

[Annette Just]

des at vi kan fremstå som en magt imod de andre. Derfor gik Fremskridtspartiet imod den unionsdannelse, der var ved at vise sig; vi går nemlig ind for det frie europæiske samarbejde. Det er også derfor, vi er gået ind for GATT og har presset på så hårdt som muligt, for netop igennem verdenshandelen har vi mulighed for i samarbejde med EF at sikre resten af det europæiske kontinent fred. Uden handelsmæssigt samarbejde får vi økonomiske kriser, og de vil på det nationale plan give endnu større problemer, og den enkeltes selvrespekt vil endnu en gang blive ødelagt.

Fremskridtspartiet går også ind for CSCE som en krisestyringsmekanisme. Vi tror, at man gennem samtaler i CSCE virkelig kan få tingene til at fungere, at tale er bedre end krig, og vi håber, at CSCE i 1994 får nedsat det sikkerhedsråd, som udenrigsministeren netop talte om. Vi håber også, at det sikkerhedsråd vil komme til at fungere om ikke lige så godt som FN's så forhåbentlig lidt hurtigere; netop fordi der kun bliver tale om at samle europæiske lande – sammen med USA og Canada – tror vi faktisk, at vi kan få et europæisk problem hurtigere på dagsordenen.

Vi tror på NATO. Jeg ved godt, at andre siger, at den tid er ved at være ovre. Warszawa-pagten er væk osv., men sikkerhed og forsvar er stadig noget af det vigtigste for, at det enkelte menneske kan leve med selvrespekt i sit eget land. De tidligere Warszawapagtlande har også været de første til at spørge, om de ikke godt måtte være med under den paraply af sikkerhed, som NATO rent faktisk giver, og det er ligefrem morsomt, at det eneste land i Europa, som ikke har kontor ved NATO's hovedkvarter i dag, er Sverige. Ikke fordi man skal lægge noget særligt i det, men det er dog ret ejendommeligt, at Polen, Ungarn, Tjekkosllovakiet og alle de andre lande nu har kontor ved NATO; det viser jo netop, at det er en sikkerhedsforanstaltning, en paraplyorganisation, som vil kunne sikre, at man ikke bliver angrebet på sit eget område.

Vi kan også gå ind for, at NATO stiller styrker til rådighed for FN, hvis FN-styrkerne skal være fredsbevarende. Vi kan ikke gå ind for, at FN skal blande sig i en eventuel borgerkrig på samme måde, som det danske Folketings flertal har sendt FN-styrker til Bosnien midt i en borgerkrig. Vi kan støtte alle former for sank-

tioner for at stoppe en sådan borgerkrig, men at sende fredsskabende styrker direkte ind i en borgerkrig mener vi er forkert; der er ingen aggressor i en borgerkrig, det er alle mod alle.

Som Folketinget er bekendt med, går Fremskridtspartiet også imod, at man danner en egentlig EF-hær, fordi vi mener, at en EF-hær vil være undergravende for det NATO-samarbejde, som alle i hvert fald her i dag har bedyret at de tilslutter sig, nemlig NATO som en forsvarspagt og ikke som en militærpagt som sådan.

Der er ingen tvivl om, at vi skal støtte de økonomiske reformer, der sker i de tidligere stater, men at støtte økonomiske reformer er ikke det samme som at give økonomisk støtte. Vi er modstandere af den måde, som mange af Folketingets partier går ind for, nemlig at vi skal starte med at give økonomisk støtte. Jeg siger ikke, vi skal gå imod nødhjælp, det er noget helt andet, men vi skal ikke give varig økonomisk støtte, og vi er ikke stolte af, at Danmark giver 8,4 mia. kr. i udviklingsbistand til disse tredjelande. Vi mener, at den bedste måde at hjælpe disse lande på er ved samhandel. Jeg er ked af ustandselig at skulle komme tilbage til, at det er den eneste måde, vi kan hjælpe andre på, men vi er nødt til at sikre åbenhed ikke blot fra dansk side, men fra EF-side. Det vil betyde en stor arbejdsbyrde for både udenrigsministeren og statsministeren at sikre, at EF bliver et åbent område for verdenshandelen i det næste halve år, hvor vi får formandskabet, og det vil så blive op til vore ministre at stå i spidsen for, at GATT-forhandlingerne bliver ført igennem. Vi siger altså ja til det europæiske økonomiske fællesskab, men nej til al protektionisme, der ikke kan være i nogens interesse.

Når bl.a. Socialdemokratiet i dag har talt om, at vi nu skal sætte en storstilet Marshallhjælp til Østeuropa i gang, må jeg gentage, at det er hjælp til selvhjælp, vi skal give; ikke økonomisk støtte, men mulighed for udvikling. Det var faktisk også i den ånd, Marshallhjælpen blev givet, på den måde kan vi være solidariske, og jeg ved, at det er et ord, Socialdemokratiet holder meget af. Vi kan blive solidariske med ikke blot resten af Europa, men resten af verden, altså tredjelandene og ulandene, ved at åbne vores markeder for verdenshandelen, og økonomisk stabilitet giver også